

ПРОСТО ХОДИЛИ ПОВОРАХ І ВБИВАЛИ ІСТОРИІ ТИХ, ХТО ВИЖИВ У БУЧІ

▶ НАЖИВО

Анастасія Образцова

6 квітня 2022, 21:39

У звільненій від російських військ Бучі Київської області продовжують пошук убитих. Усі злочини документують. Тіла загиблих потім передадуть родичам. Триває також і розмінування вулиць. Напередодні вивезли понад 4 тисячі вибухонебезпечних предметів. Суспільне поспілкувалося з жителями міста, які пережили окупацію і бої.

Галина. "Хотіли перевірити як сусід Валєра, відкрили двері, а він мертвий"

З початку окупації Галина вирішила не виїздити з міста. Каже, зять двічі перепитав: ви добре подумали? "Нікуди я не поїду, кажу, хто тут буде за сусідами наглядати і бездомних тварин кормити?".

До неї в квартиру росіяни прийшли у перший день окупації.

"Відкриваються двері, шість людей автомати наставили на мене, а я кажу: не вбивайте мене! А він: не будем вбивати, ховайтесь у підвал". Жінка каже, що на них були сірі пов'язки зі скотчу, але вона довго не могла зрозуміти, чи це українські війська чи росіяни. "Але акцент в нього був московській. Хлопці молоденькі років по 18. Я думаю, що це таки росіяни були".

Мешканка Бучі на Київщині з котом, квітень 2022 року. Фото: Єлизавета Серватинська / Суспільне

Галина розповідає, бої були такі сильні, що кожного дня не знала, чи доживе до наступного. "Кожну хвилину думаєш, що вже все, розпрощалися з життям. Від цих вибухів цегла на очах перетворюється на пил. Вони тут бомби кидали і ракети летіли, я таке тільки по телевізору бачила. Серце болить, дихати важко".

Жінка показує квартиру, де сьогодні знайшли мертвого чоловіка. Розповідає, що це її сусід, але вона з ним не дуже близько спілкувалась до війни. З його дружиною віталась, а його навіть особливо і не бачила, нечасто виходив. Коли почались бої, приходила до нього, питала про здоров'я, приносила їжу. "Я йому: тук-тук-тук. А він: "хто?". Кажу: сусідка Галя. Він в коридорі відкриває — ще ходив тоді. А потім "стукаю" — тиша. Кажу: сусіде, відкривайте. Не відкриває". Через пару днів приїхали військові, мали ключ від його квартири — дружина передала і попросила перевірити чоловіка. "Відкривають, а він мертвий. Переповз у коридор мабуть,

Галина нікуди не збирається: "Куди вже їхати, коли такий страх пережили".

Валентин. "Запитав у них, навіщо вони сюди прийшли — не відповіли"

Бучанин Валентин свого часу служив в Росії, захищав одну з гідроелектростанцій. У березні 2022-го опинився в полоні російських солдатів у себе вдома. Для Валентина повномасштабне вторгнення РФ почалося так: він працював охоронцем у Києві, змінився після ночі, заїхав до дітей, далі — перші вибухи. Діти зібрались і поїхали з онуками в Чехію, він же — додому в Бучу.

"У перший день ламали замки, на другий ходили з торбами по всіх квартирах"

Розповідає, що у перший же день, коли росіяни зайшли в Бучу, то почали ламати двері у будинках і грабувати квартири. "У перший день поламали замки, а на другий вже ходили з торбами по всіх квартирах, де немає людей", — згадує він. — У всіх квартирах таке". На прохання описати цих військових, Валентин каже, що різні були. "Вони їх позбирали мабуть по усій Росії, бо не світлі, не світловолосі мужики, а темненькі". Каже, що вели себе переважно "жорстоко", але було і декілька "адекватних".

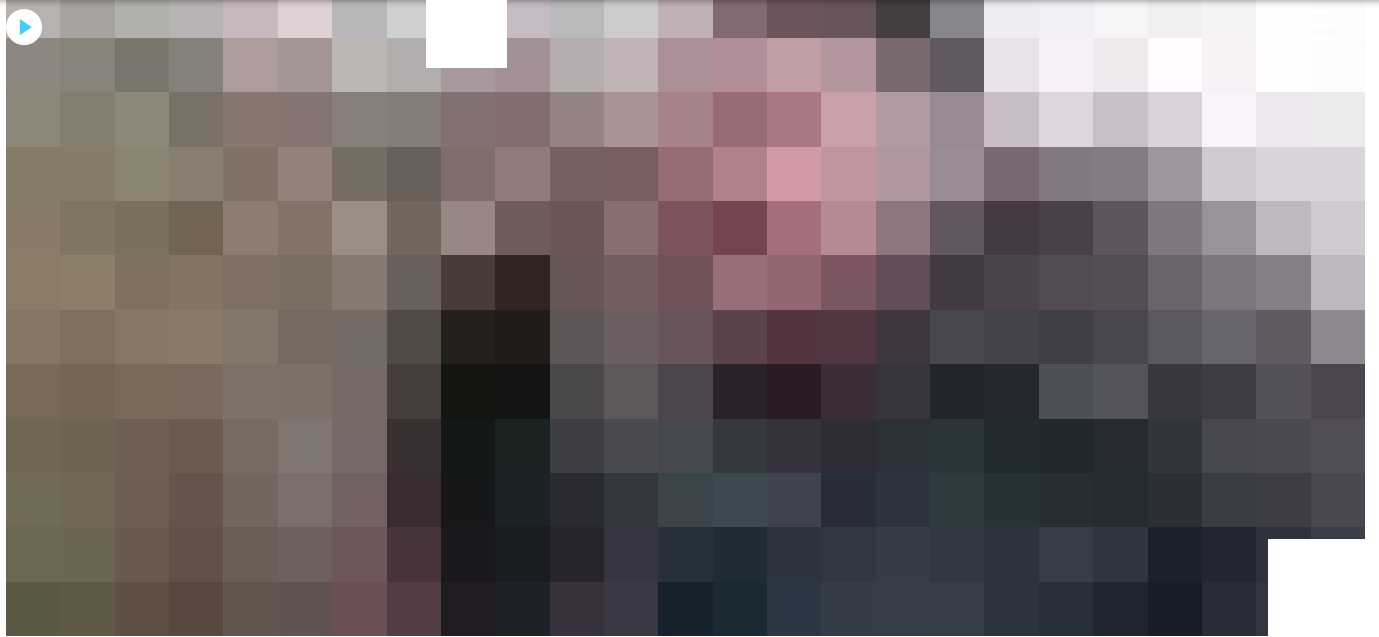

Фото: Суспільне

"До мене постукали, я відкрив, питають: хто тут живе? Кажу — з бабушкою вдвох живемо", — розповідає Валентин. Далі їм наказали одягатись і виходити. Намагались їх та ще близько п'ятнадцяти людей з сусідніх будинків заперти в підвалі. "А потім той, який більш адекватний глянув на нас і каже: ладно, йдіть, сидіть по домах. То ми днями нікуди не виходили".

Росіяни дозволили їм готувати їжу на вогнищі і вигулювати собак поряд з домом. Валентин показує подвір'я, залишки від так званої вуличної кухні: "Вони тут столи, стріляли по Ірпеню, а ми поруч їсти готуємо. Це був жах".

Читайте також: ["Це вже було не моє місто, а якісь руїни" — два тижні в окупованому Гостомелі. Щоденники війни](#)

Одразу за домом стоїть хрест. Під ним поховані четверо людей, усі вони застрелені в перший день, коли зайшли росіяни, розповідає

"Щоб тіла не валялись, ми їх в одну могилу положили, — каже чоловік. — Коли ховали, то вже не могли дивитися на них".

Валентин намагається згадати якого це було числа, каже десь 19-го. Жаліється, що один із сусідів краще за нього всі дати пам'ятав. Сьогодні він помер. "Інфаркт. Почув, що сина убили, не витримав".

Поховати людей росіяни дозволили не одразу. Той, що "найбільш адекватний" одного дня покликав Валентина і сказав: "можна сьогодні". Показав де саме, бо всюди розтяжки і міни. Могилу копали самі сусіди. Біля неї видно окоп.

"Тут танк стояв, це тут вони окопалися, — каже Валентин. — Ми яму підрівняли, але не сильно глибоко закопували, бо родичі ж приїдуть забирати. Тих, кого знаємо, то покажемо — хто де. А тих, кого не знаємо, то мають же якусь ексгумацію проводити мабуть".

Про початок окупації зритель так: "Зустріти їх на трасі треба було. Вони зайшли сюди, поховались, позакопувались, і сидять біля будинку бахають, — каже чоловік. — Але у місцевих хлопців було мало зброї. Не всім вистачило, щоб утримати їх за містом".

Про звільнення Бучі дізнались не одразу. "Ми почули ввечері, що техніка йде. Думали, що вони на Ірпінь прорвались. — згадує Валентин. — У нас же не телевізора, нічого не було. Радіо тільки тихенько ховалися і слухали. А потім — тихо. Лише пару пострілів зранку. Ми нічого не можемо зрозуміти. Вже згодом по розмовах на вулиці зрозуміли, що погнали їх. Але все одно сидимо, не виходимо".

Олена. "Воно постійно бахає, а ми не розуміємо — це наші, чи це вони"

Щоб не забути про тридцятиденний жах, бучанка Олена вела щоденник. "Увечері танків зайшло 7 штук, — читає жінка написаний від руки текст у шкільному зошиті. — Сама їх і не бачила, люди розказували". Олена до війни працювала регулювальницею радіоапаратури на приладобудівному заводі. Нині не знає, чи вцілів завод та чи живі колеги.

"Боялась їм відкрити, бо думала, що прийшли убивати"

У перші дні окупації Бучі вона сховалась у підвалі, і не виходила звідти декілька днів. "Коли вони заїхали в наш двір, тут була така стрілянина, такий гуркіт, я сховалась у погріб, — згадує жінка. — Вони вибивали двері всюди. Таке враження що кувалдами, я боялась їм відкрити". Ті сусіди, хто відкривав двері вберегли їх

У маленькому підвалі, побудованому під цим самим балконом квартири, жінка просиділа на стільці три дні і дві ночі. Виходити боялась. Гарячу воду для чаю декілька разів їй приносила сусідка. "Три дні вони стояли танками у нашому дворі, а потім ці танки виїхали, переїхали десь в інший двір. Тоді вже я виходила", — каже Олена.

Фото: Суспільне

За цей час в її квартиру заходили декілька разів. Спочатку просто так, потім все потрощили, шукали коштовні речі, гроші. "Вони що хотіли, те і робили. Меблі розламані, все розкидане". Жінка показує квартиру: двері винесені "з м'ясом", меблі та посуд розбиті. "Вікон немає, дверей немає, дах і стіни побиті. Як тут жити?" — жаліється вона.

"Ці інші були якісь на токійніші, — каже вона. — Вже терору не було, бо перші вже все обійшли, обшманали. А ці танки поставили, а самі в під'їздах ховалися вдень. З тих танків потім стріляли. Куди вони стріляли, бог їх знає. Лиш гуркіт безкінечний і вдень і вночі".

Чи живі сусіди жінка не знає. Каже, ще не встигла з усіма зв'язатись. Найбільше підтримує зв'язок із сином. "Дуже поганий зв'язок, тому раз в тиждень зідзвонюємося". Ночує зараз у великому підвалі у дворі. "У нас є підвал з кроватями, ми пристосували для ночівлі. Там тепліше, ніж зараз в квартирі".

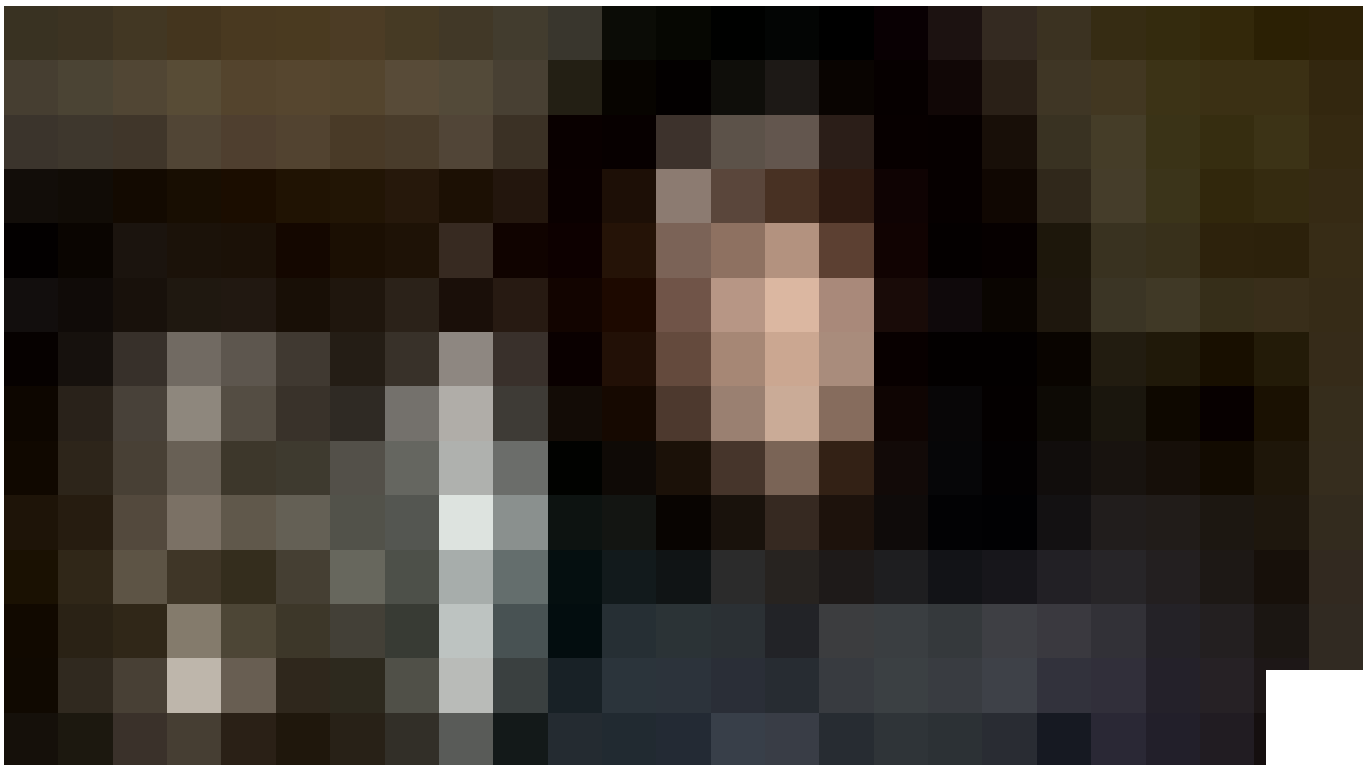

Фото: Суспільне

Олена досі боїться ходити далеко від дому, бо всюди були розтяжки і зараз ще може бути не розміновано. "ДСНС працюють, наш двір ще толком не обстежили", — каже вона.

ж немає. Щось почуєш, і нічого наче пішли. Або з кимось за компанію, то і я могла піти, а так не знаєш коли і куди". Одного разу жінка запитала в когось з росіян чи можна виїхати. Отримала відповідь: коридорів не буде, мости підірвані. Жителі дому і двору, каже вона, не вірили в те, що Бучу звільнили. "Думали, що ці підуть, а прийдуть ще якісь нові. Якісь чеченці, чи "вагнеровці", чи бог їх знає ще хто". Зараз Олена переїздити вже не збирається: "Як наші вже прийшли, то чого йти зі свого будинку".

Читайте також: ["Питаю: Ми тут живий щит? Він схвально киває головою": жителька Ягідного про життя в окупації](#)

Тетяна. "Просто ходили по дворах і вбивали"

Жінка у теплій хустці поряд з іншими бучанами очікує на продукти та текстиль від волонтерів. Розповідає про окупацію і про росіян, які поселились і жили в будиночку на краю міста. Каже, що заходили у двори і просто вбивали людей. "Вісім людей вбили, дві жінки і чоловіки. Стріляли з автоматів. Просто ходили по дворах і вбивали. В одній хаті тіла збирали і палили". Каже, що вона сама просиділа у підвалі. "Біля нас там людей 30 повиганяли з хат. Танк стояв, БТРи, весь час стріляли в бік Ірпеня. Мій чоловік вийшов одного разу, а вони йому: швидко у двір!".

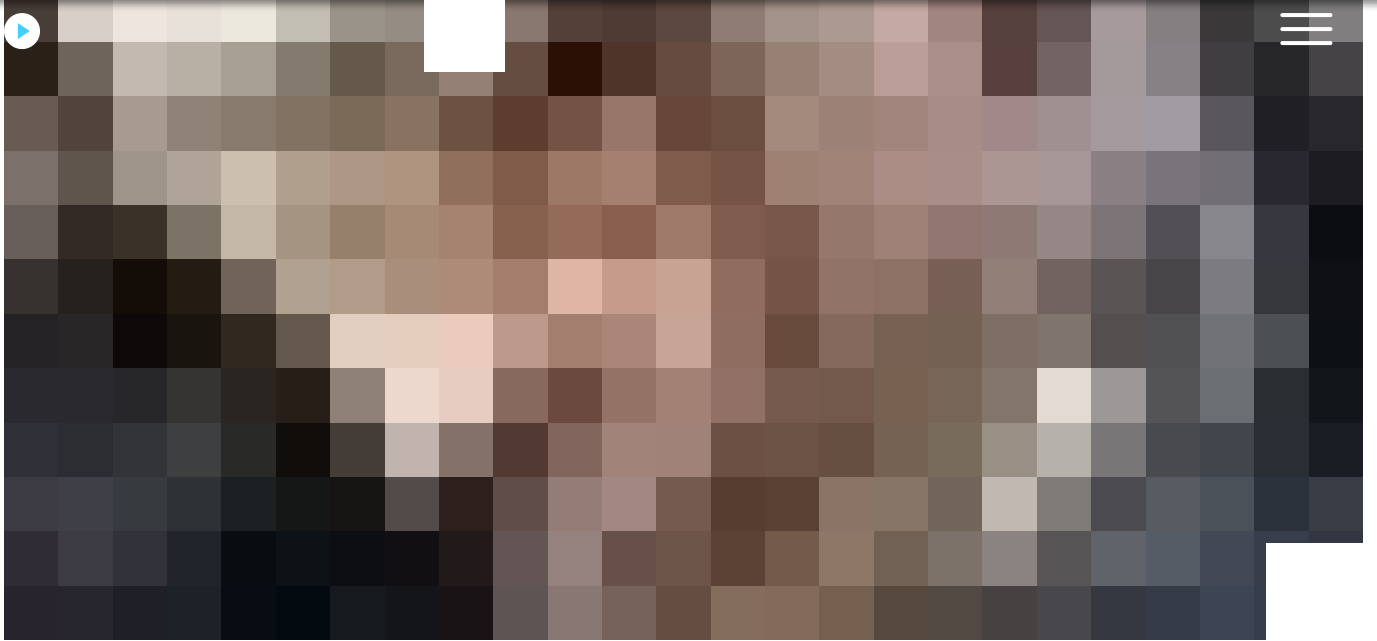

Фото: Суспільне

Розповідає, що вбивали переважно молодих людей. Згадує молодого хлопця, в якого батько на фронті на Сході. Каже, що його росіяни катували, ламали руки-ноги:

"А потім вистрілили в голову. Вистрілили і все. За батька в АТО".

Читайте також

["Ось вам апельсин, а ми ще трішки постріляємо. І вони стріляли". 25 днів життя в окупації у Слободі](#)

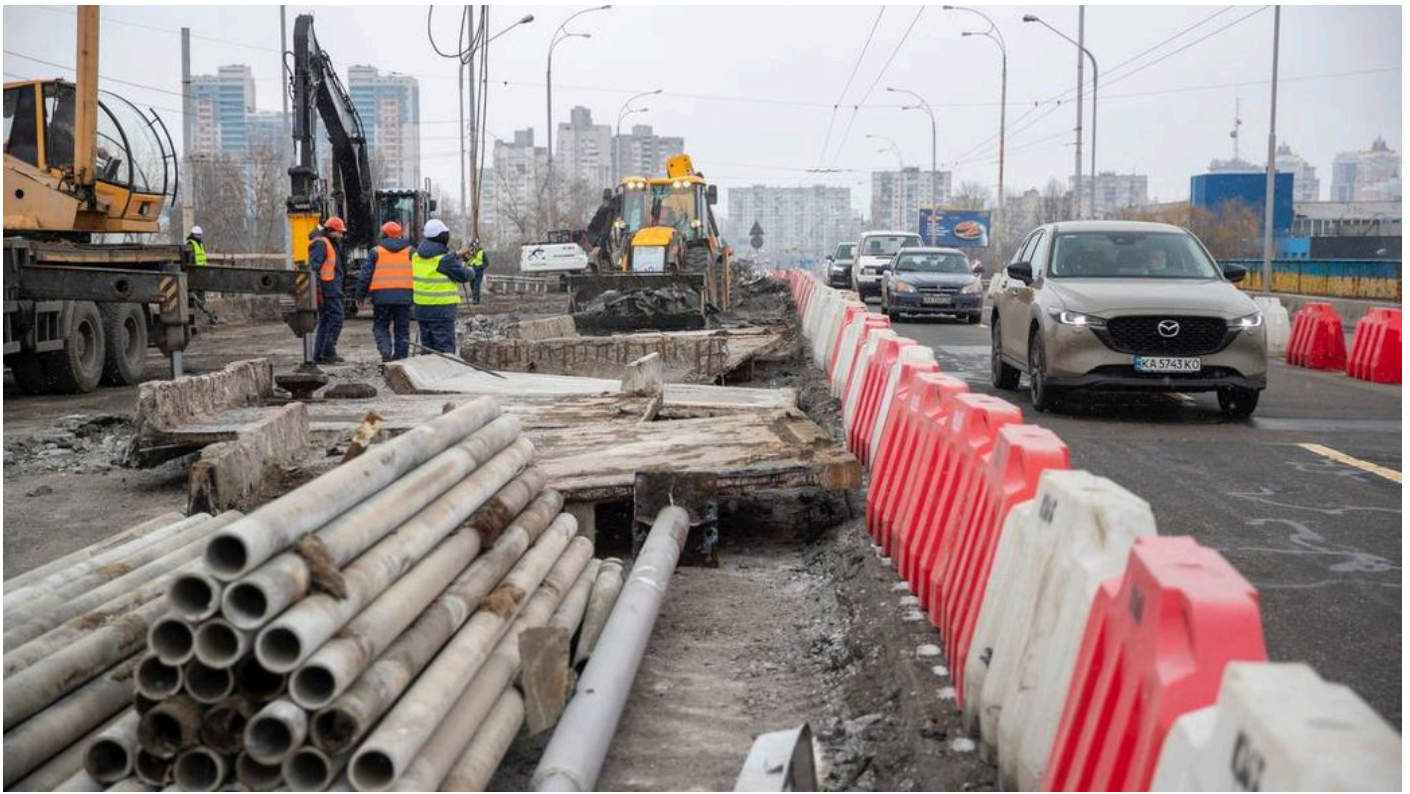
["А білі пов'язки треба ще вдягати?" — Ірпінь та Буча після російських окупантів. Фоторепортаж](#)

["Врятували руку і ноги, а з осколками, кажуть, проживе" — історія 18-річного Марка із Северодонецька](#)

["Якщо ти чуєш гул літака, значить, впаде дві чи три бомби," — історія сім'ї із Маріуполя](#)

ТОП ДНЯ

Ремонт шляхопроводів на столичній Оболоні: коли завершаться роботи

6 лютого, 14:24

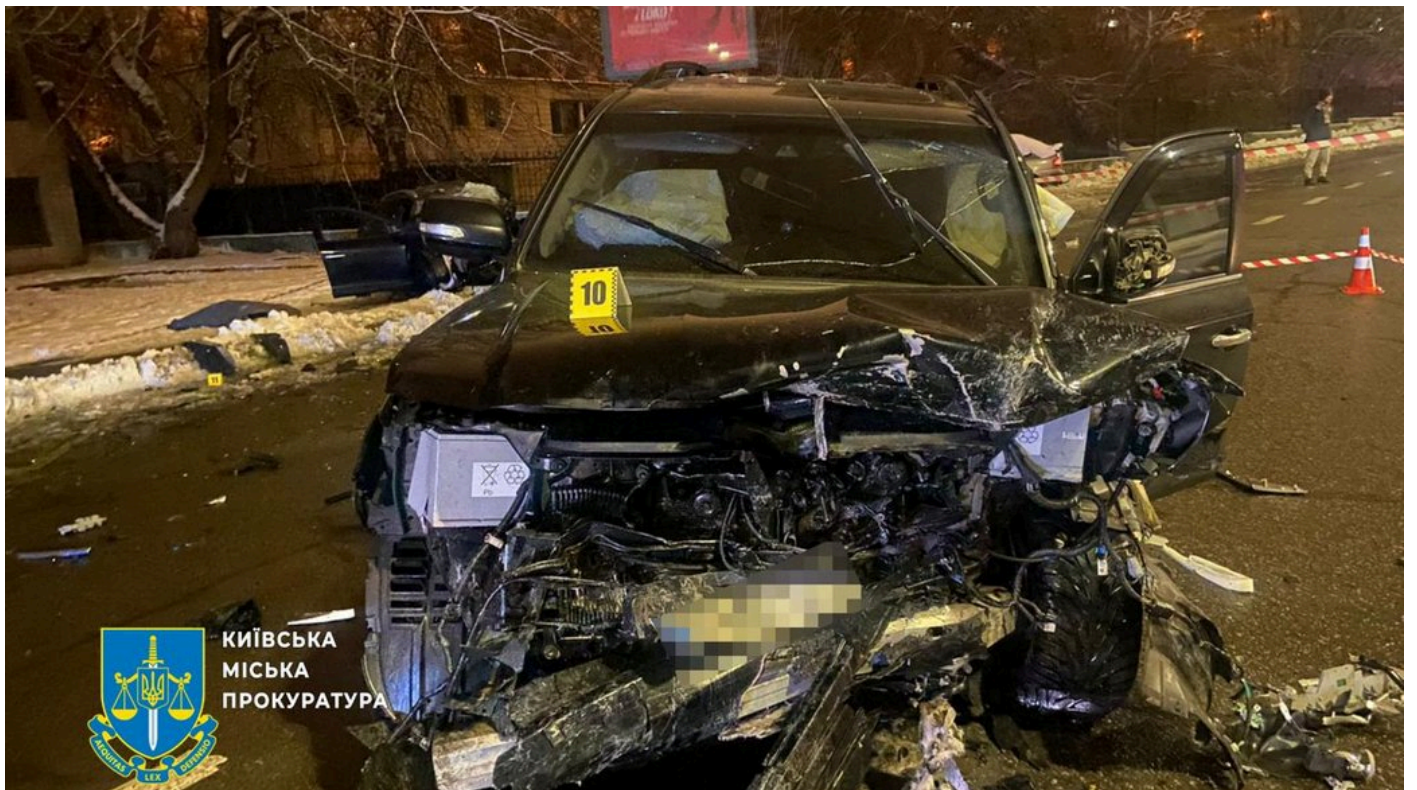

На Київщині дістали з Дніпра уламки російського безпілотної

НАБУ і САП проводять операцію з викриття причетних до корупції посадовців Київської міськради

6 лютого, 11:52

ДТП у центрі Києва, в якій загинуло подружжя: винуватця аварії засудили до 12 років в'язниці

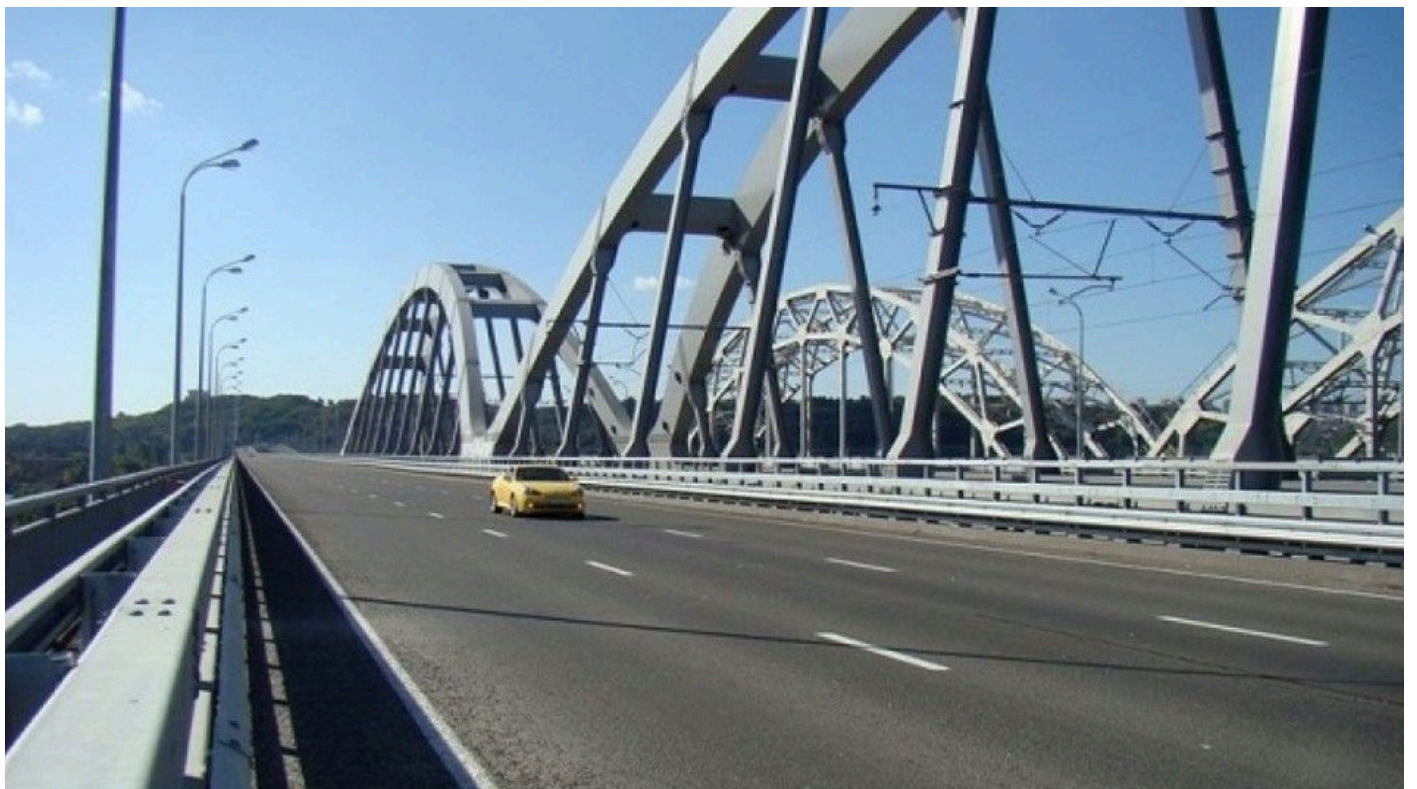
6 лютого, 10:24

У Міносвіти сформували наглядову раду при Київському авіаційному інституті: хто увійшов до складу

5 лютого, 20:29

ВИБІР РЕДАКЦІЇ

Кличко відповів, коли розблокують рух мостами під час тривоги в Києві **ЕКСКЛЮЗИВНО**

На Київщині занепадає маєток, де жила українська письменниця Марко Вовчок. Будівля має статус пам'ятки

Бігли військові, спортсмени та робот-пес: у Києві провели благодійний забіг Run4Victory на підтримку Нацгвардії України

У Києві відкрилася виставка "Протест/архітектура. Барикади і намети: світ і Україна"

"Мій матч за героїв": у Києві ветерани на протезах зіграли з зірками у футбол

ДІЗНАЙТЕСЬ БІЛЬШЕ

Жителів Київщини навчатимуть військовій англійській

У Київ прибули евакуйовані з Лівану, де точаться бої між "Хезболлою" та Ізраїлем

"Кожна смерть зменшує мене": у Києві презентували веб-серіал про парамедиків з батальйону "Госпітальєри"

День пам'яті захисників України: у Києві вшановують загиблих під час війни з Росією

На початок

УСІ НОВИНИ

ВІЙНА

ІСТОРИЧНІ БУДИНКИ КИЄВА

СУСПІЛЬНЕ
МЕДІАТЕКА

ТОП ТЕМИ

НОВИНИ

ВТОРГНЕННЯ РОСІЇ В УКРАЇНУ

КАТЕГОРІЇ

ПОДІЇ

КРИМІНАЛ

ЕКОНОМІКА

ВИБОРИ

ДОВКІЛЛЯ

ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНЕ ГОСПОДАРСТВО

ПРАВО ТА ПРАВА ЛЮДИНИ

СИЛОВИЙ СЕКТОР

ПОЛІТИКА

ЗЛОЧИНИ РОСІЇ

СПОРТ

ВІДЕОНОВИНИ

КОРУПЦІЯ

КУЛЬТУРА

ОСВІТА

НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я

ІНФРАСТРУКТУРА

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

ІСТОРИЇ ЛЮДЕЙ

РЕЛІГІЯ

СОЦІАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ

ВІЙНА ТА АРМІЯ

ТОП ДНЯ

ПРО НАС

КОНТАКТИ

СУСПІЛЬНЕ МОВЛЕННЯ

ПОЛІТИКА КОНФІДЕНЦІЙНОСТІ

АРХІВ НОВИН

ПРАВИЛА ВИКОРИСТАННЯ

СУСПІЛЬНЕ КИЇВ У СОЦМЕРЕЖАХ ТА МЕСЕНДЖЕРАХ

Ми публікуємо рекламу. Якщо в журналістами інформацію — поста Якщо ви хочете зв'язатись із нами — [натисніть сюди](#).

Ви можете використати наш матеріал, або поширити зібрану нашими силами на [Суспільне](#).

© АТ «НСТУ» 2025

SEO-ПІДТРИМКА

